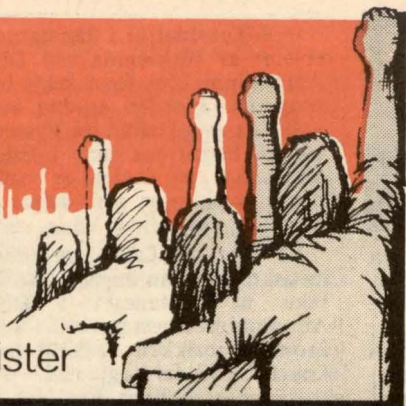

RØD VALGALLIANSE

av AKP(m-l) og uavhengige sosialister

SIGER I FOLKE- KRIGEN

Denne våren har vore prega av sigermeldingane frå Indo-Kina. Phnom Penh falt, Kambodsja er frigjort. Det same gjeld størstedelen av Sør-Vietnam, der folket kvar dag vinn nye sigrar. I første omgang har ein oppnådd demokrati og sjølvstende. Men dinest vert det mogleg å gå vidare, å innføre sosialismen, som det neste steget.

Kampen til dei indo-kinesiske folka for nasjonal og sosial frigjering er objektivt ein del av den sosialistiske verdsrevolusjonen, av di den råkar imperialismen og supermaktene; økonomisk og militært ved å rive marknader og landområde vekk frå det imperialistiske verds-systemet; politisk ved å syne alle undertrykte folk i verda vegen dei må gå.

USA har sett mykje inn på å halde Indo-Kina nede. Dei finansierte først den franske kolonikrigføringa og sidan marionetteregima i Saigon med milliardar i krigsutstyr. Dei sende ein halv million soldatar, dreiv terrorbombing i heile Indo-Kina, laga statskupp og invasjon i Kambodsja i 1970 og invasjon i Laos i 1971. Men alt var mislykka. Den »allmektige» verdsmakta syntse seg som ei sårbar makt på veg mot nederlag.

Kva så med den andre supermakta? Sovjet si »hjelp» til Vietnam har aldri vore anna enn

taktikk for å vinne innpass i landet. I Kambodsja holdt Sovjet til det siste samband med forrædarstyret til Lon Nol, og forsynte han med økonomisk og militær »hjelp». Rådet frå Sovjet til vietnamesarane i 60-åra var at dei ikkje måtte gripe til våpen mot USA, men setje sin lit til »fredelege drøftingar» av di væpna kamp kunne føre til verdskrig!

Folka i Indo-Kina nekta å høyre på slike falske råd. Kvar hadde dei vore i dag om dei hadde trudd på slik »fredeleg overgang» frå imperialistisk undertrykking til nasjonal frigjering? Dei har avfeid Sovjet-teoriane, teoriar som berre er sydde for å auke makta til Sovjetimperialismen. Vegen deira har vore folkekrig, ikkje »samarbeid» med imperialismen.

Folkekrig tyder å dra folkemassane sjølve med i kampen, endå om ein i førstninga vantar utstyr og våpen. Ein må bygge på at folkekrigen er ein langvarig krig, av di fienden rår over dei best utrusta styrkene i verda. Og denne vegen slår ikkje feil. Eit sameint og væpna folk kan aldri bli kua for godt. Tvert om vil imperialistane bli trøtta ut, kringsett og isolert i militærbasane, som dei ikkje kjem seg ut av. Det blir berre eit tidsspørsmål når dei må gje opp.

Nett dette har hendt i Indo-

BILDET: Då frigjeringsstyrkane rykka inn i byen Hue.

Kina. Dei indo-kinesiske folka har gjeve verda eit historisk døme på at berre folkekrigen kan slå attende ei supermakt. Dette er ein lærdom for alle undertrykte folk i verda, og for oss her i Noreg. Vi må halde han fram andsynes all bankerott borgarideologi som preikar »fredeleg» samkvem og underkastning for supermaktene som løysinga for det arbeidande folket i eit utsett land som Noreg.

FRA TYSSEDAL TIL SHANGHAI

BILDET: Vidar Våde, Tyssedal.

Kva er realitetane i det såkalla kommunale og fylkeskommunalt sjølvstyre innafor samfunnssystemet vårt – det borgarlege diktaturet? Korleis kan det vere om proletariatet rår?

Spørsmåla har vi latt gå vidare til elektrikar Vidar Våde i Tyssedal i Odda. Dømene han bruker skriv seg i det eine tilfellet frå det kanadiske konsernet ALCAN sine herjingar i Tyssedal og i det andre tilfellet frå røynsler som han har skaffa seg under ei reise i Kina nyleg.

Sjå midtsidene

DEN TREDJE VERDEN MOT SUPER- MAKTENE USA OG SOVJET

• Folkene i Indo-Kina har ført frigjøringskrigen mot USA-imperialismen og deres lokale quislinger fram til seier. Fattige bønder og arbeidere har ikke bare stått imot, men regelrett nedkjempet supermakta USAs krigsmaskin.

• Vietnam, Kambodsja og Laos er enestående som inspirasjonskilder. Men de er ikke enkeltstående. Tvertimot representerer de en hovedtendens i verden i dag: De fattige og undertrykte folkenes stadig hardere kamp mot supermaktene og mot all imperialisme.

• Palestina og Midt-Østen er et annet brennpunkt for denne kampen. I Afrika har Portugal tapt sine gamle kolonier. De rasistiske herskerne i Sør-Afrika og Rhodesia (Zimbabwe) slåss med ryggen mot vegen.

• Kampen tar mange former. Trass i ulike samfunnssystemer, går de råvareproduserende land sammen for å ivareta felles interesser etter århundreders utplyndring. De oljeeksporterende landenes organisasjon OPEC er eksempel på dette.

• På FNs havrettskonferanse, på ernæringskonferansen i Roma og på befolkningskonferansen i Bucuresti har det gjentatt seg: Landene i den tredje verden mot supermaktens rovgriskhet.

Hva har dette med et kommune- og fylkestingsvalg å gjøre?

For det første: Det samme USA som bombet Vietnams rismarker, kontrollerer Norge økonomisk og militært. Det samme Sovjet som hørtok Tsjekkoslovakia har bygd opp verdens største marinebase bare mil fra Finnmarkskysten, og de presser på for å skaffe seg kontroll over havområdene utenfor kysten vår. Kommune- og fylkespolitikk er ikke noe som foregår avskjermet fra verden ellers.

For det andre: Du velger mellom politiske partier som har tatt stilling til kampen mellom undertrykkere og de undertrykte i verden. DNA og de borgerlige partiene støtter tradisjonelt USA. SV har mer og mer blitt et haleheng til Sovjet.

Rød Valgallianse støtter alle som slåss for nasjonal frihet og sosial rettferdighet, imot supermaktssjåvinisme og imperialisme. Dette gjør vi best ved at vi bekjemper disse supermaktene og deres representanter i Norge her og nå. Det gjelder også ved valgene i høst.

MAO TSETUNG: VERDENS FOLK FOREN DERE!

»En svak nasjon kan nedkjempes en sterk nasjon, et lite land kan nedkjempes et stort lands aggresjon, dersom det bare våger å reise seg til kamp, gripe til våpen og ta

sitt lands skjebne fast i sine egne hender. Dette er en av historiens lover.»

(20. mai-erklæringa, 1970)

DEMOKRATI OG DIKTATUR - FOR HVILKEN KLASSE?

Proletariatets demokratiske diktatur betyr statsmakta i arbeiderklassens hender og slutt på all utbytting. Det betyr produksjonsmidlene i folkets felles eie og produksjon ut fra folkets behov. Det betyr demokrati for folket og undertrykkelse av folkets fiender. Kort sagt: det betyr sosialisme.

Se midtsidene

DEMOKRATI OG DIKTATUR - FOR HVILKEN KLASSE ?

Norge er et kapitalistisk land der et lite antall kapitalister rå. De bestemmer over økonomien, f.eks. hva som skal produseres og hvor fabrikkene skal ligge, ut fra hva som gir mest profitt. Dette er monopolkapitalens diktatur. Den norske staten er deres stat, slik vi så klart kunne se det under kampen mot EEC. Demokrati er først og fremst demokrati for det monopolkapitalistiske borgerskapet.

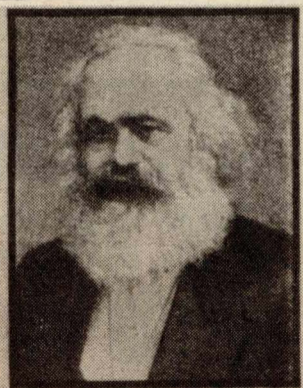
Når arbeiderklassen gjennom en revolusjon gjør slutt på dette diktaturet og tar fra borgerskapet all makt og alle privilegier, er det da noen grunn til å tru at de ikke vil prøve å vinne alt tilbake og gjenopprette kapitalismen? Nei, det er det ikke. Derfor må arbeiderklassen og folket i et sosialistisk land være væpna. Folkevæpning vil være en garanti for at makta blir i arbeiderklassens hender mot det gamle og det nye borgerskapets forsøk på å gjeninnføre kapitalismen, og mot angrep fra ytre fiender, imperialistiske land. Bare på denne måten kan det sikres et virkelig demokrati og fri utøvelse av kritikk for arbeiderne og folket.

DEN SOSIALISTISKE ØKONOMIEN

Når arbeiderklassen har skapt seg sin egen stat, kan den begynne å bygge opp sosialismen. Folkene i Kina og Albania utvikler nå en økonomi som planmessig tjener folkets behov, ut fra prinsippet om allsidighet og sjølberging. Det foregår ei enorm frigjøring av produktivkraftene.

I de kapitalistiske landa holdes store deler av den arbeidsdyktige befolkninga utafor produksjonen, særlig kvinnene. Og når den økonomiske krisa kommer, kastes millioner arbeidere ut i underbeskjeftigelse og arbeidsløshet.

Slikt er utenkelig under proletariatets diktatur. Det er arbeiderne som skaper verdiene, og derfor settes deres initiativ og skapekraft høgt. Flest mulig trekkes aktivt med i den samfunnsmessige produksjonen, ved forskjellige tiltak som setter dem i stand til å delta ut fra sine forutsetninger.

MARX OM PROLETARIATETS DIKTATUR

Sjøl om det under sosialismen fortsatt vil være lønnsforskjeller, er det i arbeiderklassens interesse å gå inn for utjevning. Det skjer da også, fordi arbeiderklassen har makta og bestemmer politikken også på det området. Videre må funksjonærer i partiet, i stat og i bedriftene en viss tid av året delta i produktivt arbeid på gulvet, for at de ikke skal skille seg fra arbeiderne.

DEMOKRATI FOR FOLKET

Samtidig med at arbeiderne får kontroll og makt over økonomien, betyr proletariatets demokratiske diktatur en utvidelse av demokratiet på alle områder i samfunnslivet. Det proletariske demokrati er, som Lenin sa, «en million ganger mer demokratisk enn ethvert borgerlig demokrati».

For sjøl om det også under monopolkapitalens diktatur finnes visse demokratiske fri- og rettigheter, er de ytterst begrensa. Og straks noen begynner å ta dem på alvor, blir disse rettighetene angrepet og undertrykt, noe både Wintex-øvelsene og kuppet i Chile er eksempler på. Først under proletariatets diktatur vil arbeidsfolk ha varige rettigheter.

SOSIALISME UTEN PROLETARIATETS DIKTATUR?

DNA og SV påstår at sosialisme er mulig uten proletariatets diktatur. Men de kan ikke vise til ett eneste eksempel fra virkeligheten på dette! Virkeligheten viser derimot at det enorme skrittet framover for menneskeheten som sosialismen innebærer bare kan utvikles under proletariatets diktatur. Uten proletariatets diktatur ville folket i Kina ha gjort slike framskritt som vi ser i dag.

Når «sosialister» åpent forkaster proletariatets diktatur, kan ikke det bety annet enn at de godtar den grunnfalske borgerlige problemstillinga: «demokrati eller diktatur». Men vi spør: For hvem? Demokrati for arbeiderklassen og folket eller demokrati for monopolkapitalen? Proletariatets diktatur eller borgerskapets diktatur? Det er valget vi står overfor.

»Hva meg angår, så er det ikke min fortjeneste å ha oppdaget klassenes eksistens i det moderne samfunn, og heller ikke kampen mellom dem. Borgerlige historikere hadde lenge for meg skildret den historiske utviklinga av denne klassekampen, og borgerlige økonomer – klassenes økonomiske anatomi. Det nye jeg gjorde, var å bevisse:

1) at eksistensen av klasser bare er knyttet til bestemte historiske faser i produksjonens utvikling, 2) at klassekampen nødvendigvis fører til proletariatets diktatur, 3) at dette diktaturet selv bare utgjør overgangen til avskaffelsen av alle klasser og til et klasseløst samfunn...»

(Brev til Weidemeyer, 1852)

»Mellom det kapitalistiske og det kommunistiske samfunn ligger perioden med det første revolusjonære omdannelse til det siste. Til den svarer også en politisk overgangsperiode, hvis stat ikke kan være noe annet enn proletariatets revolusjonære diktatur.»

(Kritikk av Gotha-programmet, 1875)

– I Tyssedal er i dag naturen skjemt av verksemda ved DNN Aluminium. Det finst ikkje barskog att. Fjorden er dau etter utseppa av giftstoff frå Tyssedal og frå bedriftene inne i Odda. Menneskja på staden er mykje plaga av lidningar som astma og bronkitt, seier Vidar Våde.

Nå har ALCAN og deira britiske kompanjongar i BACO teke ut fortene i DNN Aluminium nesten til siste krone. Fabrikkene er heilt nedkøyr. Da vil dei leggje ned.

Denne utviklinga har stat og kommune i alle år site rolege og sett på. Ikkje nok med det. DNN Aluminium har ikkje betalt skatt til kommunen på fleire år. I staden har innbyggjarane måtte betalt maksimalt.

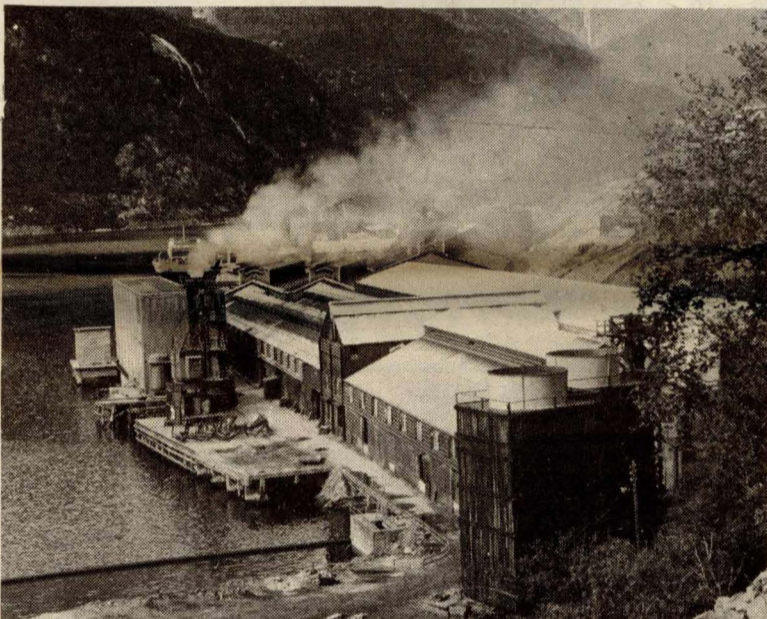
– Men er ikkje arbeidsplassane redda no med framlegget til avtale mellom staten og ALCAN/BACO om heimkjøp?

– Det står att å bestemme kva som skal gjerast med bedrifta. Det må byggjast nytt. Det gjeld mange arbeidsplassar. Folk vil bu her.

For det andre: sjå på prisen. 175 millionar kroner skal dei utanlandske konserna få for at dei har slite ned fabrikkene og rasert naturen.

– Korleis er røynselene med å bruke kommunen i kampen for å tryggje arbeidsplassane?

– Dårlege. Kommunen har ikkje gjort noko av seg sjølv, men har satsa på eit fagleg-kommunalt utval saman med bedrifta, som så har forhandla

BILDET: DNN Aluminium i Tyssedal.

FRA TYSSDAL TIL SHANGHAI

PROLETARIATETS DIKTATUR VILKÅR FOR LOKALT D

med staten. Folk har gjort freistnader på å reise seg til lokal kamp for arbeidsplassane sine, men har heile tida blitt hysja ned med lovnader om at det fagleg-kommunale utvalet skulle ordne opp i det stille. På den måten mister mange trua på at det går an å gjere noko sjølv.

AKTIVISERE – IKKJE PASSIVISERE FOLKET

I Kina er spørsmålet om tiltru til egne krefter viktig, fortsetter Vidar Våde. På den turen eg var med på, vitja vi ein stor bydel i Shanghai.

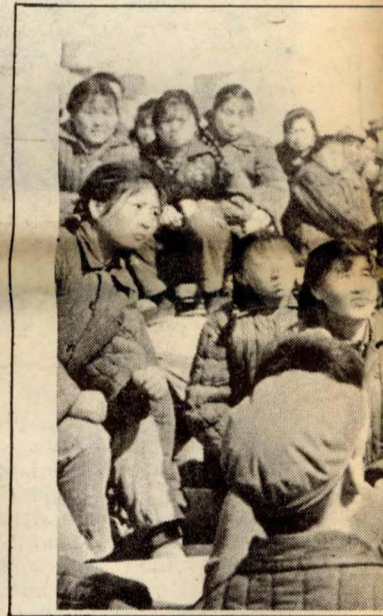
Der hadde innbyggjarane valt ein *bydelsrevolusjonskomitee*, som det lågaste politiske og administrative organet i staten. Oppgåvene for komiteen var å utvikle arbeidsplassar, skular og

sosiale institusjonar i eit harmonisk heile. Men viktigast av alt var det å mobilisere folket sjøl til innsats og aktivitet. Her var komiteen si oppgåve å gå føre i felles aksjonar, dugnader og diskusjonar. Her i landet blir folk flest tvinga til passivitet.

Når det i Kina er mogleg å ha eit verkeleg demokrati på lokalplanet, er det fordi arbeidsfolk har kontrollen med statsapparatet. Dette er proletariatet sitt diktatur, senralt i staten og lokalt. Arbeidsfolk kan ikkje styre seg sjølv lokalt så lengje borgarskapet har hand om staten og kan diktere kommunene.

SJØLVBERGING, IKKJE NEDLEGGING

I Yenan i det indre av Kina traff vi ungdom som hadde

BILDET: Arbeidarar ved oljefeltet Taik Piao og Konfusius.

LÆR AV CHILE - 73 OG WINTEX - ØVIN VÆPNING AV ARBEIDARKLASSE

Raud Valallianse hevdar at sosialismen i Noreg kan bli røyndom berre om arbeidarklassen er budd på å gripe makta og forsvare seg med våpen i hand. Borgarlege politikarar av alle slag skrik opp og kallar dette «voldsromantik» og det som verre er. Nokre av dei som kallar seg sosialistar tutar og med i dette koret. Rett nok kan dei «forstå» at væpning kan vere naudsynt i andre verdsdelar. Men her i Noreg? Nei, for her er borgarskapet så «fredelig og demokratisk»!

BORGARSKAPET NYTTAR VALD

Men borgarskapet i Noreg har ikkje vore seine om å nytte militærstyrkar ved hendingar som dei såg dei minste revolusjonære kimer i. Dette skjedde ved alle dei viktige streikane i 20-åra, og ikkje berre ved Menstadslaget, då store delar av norsk arbeiderklasse var revolusjonær. I tider då den norske herskarklassen har vore truga, har den ikkje brydd seg stort om sine såkalla demokratiske tradisjonar.

Valdsapparatet, hær og politi, har alltid vore kjerna i den borgarlege staten. Dette har ikkje endra seg frå mellomkrigs-

tida. Av dei ståande styrkane i dag er ca. 1/3 (12 500) befall og offiserar, ein svært høg andel. Sjøl om altså ikkje ein einaste vernepliktig soldat skulle late seg nytte mot folket, så har det norske borgarskapet ein heil hær berre av yrkesoffiserar, som og kan få støtte frå over titusen befall i mobiliseringshæren.

NATO – APPARATET

Vidare er Noreg medlem i NATO. Vi er direkte tilknytt og lagt under ei aggressiv imperialistmakt, USA. Noreg er underordna kommandosystemet i NATO i krig og i fred, nokre av dei viktigaste styrkane i landet er direkte NATO-kommanderte

også i fredstid. Norske troppar blir trente i NATO-regi. Og NATO råar over spesialstyrkar («brannkorps») som ved ei krise kan bli sette inn for å slå ned opprør.

Vi trur vi kan slå fast at det norske militærapparatet under NATO-leiing er særst godt rusta til å bli brukt mot folket i Noreg. Såleis ligg det norske militæret klart an til å fungere som eit lydig redskap for herskarklassen og imperialismen.

BILDET: NATO-forsvaret øvar seg i «å slå

EDAL

GAI

ATUR EMOKRATI

flytta dit. Området er frå naturen si side nok så karrig, men ungdomane hadde reist dit av fri vilje fordi det er behov for folk til å vere med å byggje opp jordbruk og industri.

I Norge kan ikkje ungdommen la seg lede av omsynet til folket sine behov. Nedleggjing og sentralisering - d.v.s. omsynet til kapitalen sin profitt - tvingar dei unge til byane.

Kinesarane styrer etter prinsippet om sjølvbergning også lokalt. Det betyr at den einiskilde folkekommune skal vere sjølvberga ikkje berre på mat, men også jamvel på komplisert utstyr og maskinar.

Samanlikn det med industri-stader i vårt eige land, som Årdal, Rjukan, Sauda, som står og fell på ei einiskild bedrift.

Eit anna viktig prinsipp for

kinesarane er at rike område skal hjelpe dei svakare. Dette er det motsatte av sentralisering og rasering av utkantstroka. Ein kan ikkje snakke om kommunalt demokrati og sjølvstyre i hvert fall så lenge kommunen er på kanten av bankerott, slik som tilfellet er mange stader i Norge.

REFORMER FOR KAPITALEN

- Korleis ser du på dei tilrådde endringane for lokalforvaltninga?

- Det er reformer som er diktert av staten sine behov for å styrke utbygginga av folket. For å tene dei private monopola og for å finansiere den statskapitalistiske verksemda til dømes i oljesektoren, trengst meir og meir pengar.

Men det er stor motstand i folket. Difor går ein vegen om fylke og kommune og let administrasjonen og «folkevalde» der ta meir og meir av ansvaret, både innan helse- og sosialvesen, skulestell, kommunikasjonssektoren og etter kvart også innan planlegging og næringsverksemd. Framfor å auke statskatten enda meir, går ein vegen om direkte skatt til fylket. I alle høve er det folket som må betale.

Ved å skilje fylkestingsrepresentantar frå kommunestyremedlemmer, kan ein nok skaffe bein til enda nokre parlamentarikarar. Men for folket er dette ein blindveg. Skal noko vinnast, har folket berre seg sjølve å lite på, sluttar Vidar Våde.

Mange progressive har i løpet av det siste året blitt mer og mer skeptiske til SVs politikk. De har grunn til å bryte for godt. For SV fortjener ikke noen oppslutning fra folk som ønsker å bekjempe monopolkapitalen og imperialismen.

Dette gjelder også foran høstens valg.

Enkelte som innser at SV er et reformistisk og ikke et revolusjonært parti, vil likevel spørre: Er ikke SV likevel bra i aktuelle klassekampsspørsmål? Vårt svar er nei, og i 7 korte punkter skal vi vise hvilken kurs SVs ledelse følger i dagskampen.

1. SV og momsaksjonen som ble vekk.

Foran stortingsvalget var «bort med matmomsen» et av SVs store propagandanumre. Etter valget gikk de med i en aksjonskomite mot moms. I praksis ble arbeidet der sabotert. SV ville ikke ha aksjoner som forstyrret forhandlingene med AP-lederne i finanskomiteen. Men forhandlingene endte med fiasko, og etter det la SV-ledelsen bort all aktiv kamp både i og utfor Stortinget.

NOEN GODE GRUNNER TIL IKKE Å STEMME SV

2. SV, abortsaka og Hauglins samvittighet.

Også støtten til kravet om sjølvbestemt abort var et av SVs store stemmeagn ved valget i 1973. Da avstemninga kom i Stortinget ett år seinere ble forslaget *vellet av SV*, som stilte hensynet til Hauglins samvittighet over lojaliteten til et kampkrav som nettopp arbeiderkvinnene i årtier har kjempet for.

3. SVs "sosiale boligpolitikk".

I sin boligpolitikk følger SV-lederne trofast i DNA-pampenes fotspor. Særlig tydelig har dette kommet fram i Oslo under SVs kommunalråd Roar Wiik. Kjerna i denne politikken er: Full støtte til OBOS, USBL og andre «kooperative» selskaper som domineres av store entreprenørkapitalister og bygger både *dyrt* og *dårlig*. Stadige framstøt for å skaffe tomter til disse selskapene gjennom å rasere fullt beboelige eldre boligområder, som f.eks. Rodelokka.

4. SV uten kamplinj i fagbevegelsen.

De siste landsmøtene i store forbund som Kjemisk, Jern & Met. og andre demonstrerte et

fullstendig knefall fra SV-representantenes side overfor DNA-koryfeene i forbundsstyret og LO-topp. Deres linje var dels å holde kjeft med all kritikk, dels å gi åpen *ros* til pampene. Som takk fikk de posisjoner og pengestøtte til SV.

5. SV og 1. mai.

1. mai 1975 har SV systematisk boikottet Faglig 1. mai-fronts mange klassekamptog. Isteden har SV-lederne søkt samarbeid med DNA-toppen. Nesten uten unntak har dette ført til fellesdemonstrasjoner under hovedparoler som "styrk det sosialistiske flertallet i kommunestyret" og "Bergen by, arbeiderstyrt på ny". På denne måten bidrar SV aktivt til å maskere DNA-toppens borgerlige og reaksjonære politikk bak ei "sosialistisk" maske.

6. SV støtter Sovjets imperialisme.

På 5-årsdagen for okkupasjonen av Tsjekkoslovakia nektet SVs ledelse å slutte seg til en demonstrasjon med krav om sjølråderett og sosialisme. På kongressen ble det ikke engang vedtatt en konkret kritikk av invasjonen. Isteden framstilles Sovjet som et sosialistisk land.

Alt dette tjener Sovjets internasjonale, imperialistiske ambisjoner og svekker kampen mot de to supermaktene. I forholdet til Sovjet er SV i dag et pro-imperialistisk parti.

7. SV og kampen mot USA-imperialismen.

Hva med SV og kampen mot USA-imperialismen? Noen eksempler fra deres praksis. Da Kissinger ble tildelt fredsprisen nektet SV å støtte Solidaritetskomiteen for Vietnams protesttog. Det samme skjedde da USAs forsvarsminister Schlesinger besøkte Norge. Å gå hardt ut mot USA i aksjoner truer nemlig SVs borgfred med DNA-toppen.

Se på sluttfasen av Indo-kina-krigen i vår; I stedet for appeller om solidaritet med frigjøringskampen ble SVs ledere med i det reaksjonære, "humanitære" hylekoret. Og fordi *Sovjet* helt til det siste hadde forbindelser med Lon Nol-klikken, forsøkte SV-presse å tie ihjel FUNKS og GRUNCs frihetskamp.

Vår konklusjon? Den er at du ved høstens valg bør støtte det revolusjonære alternativet til denne opportunisten; *Rød Valgallianse*. Og stiller ikke RV liste i din kommune eller ditt fylke bør SV boikottes, akkurat som DNA.

ng gjennomfører politiske diskusjoner, i samband med rørsla for kritikk av Lin

GANE.

SEN NAUDSYNT

som i Chile under kuppet i september-73.

Verkar det for drygt? Har ikkje dei «folkevalde organa» kontroll? Nei, eit storting fylt av borgarlege politikarar gjev ingen kontroll. Dei protesterte ikkje stort mot Wintex-øvinga. Wintex-73 var ei NATO-øving som omfatta både militær og sivil administrasjon, og som uttalt retta seg mot norske arbeidarar og progressive.

Dessutan har vi dei såkalla «ke brann».

unntakslovene, frå i 50-åra. Dei gjev regjeringa høve til å innføre heilt lovause og fascistiske tilstander for å «trygge rikets sikkerhet», til dømes ved å gje militært styrting over sivile område.

FARE FOR KRIG

Noreg kan og bli skodeplass for ein krig mellom dei to imperialistiske supermaktene USA og Sovjet. Alle røynsler syner at i eit slikt høve har arbeidarklassen og folket i Noreg ikkje anna enn seg sjølve å stole på.

Det er berre Raud Valallianse som seier frå om dette. «Sosialistane» i SV tek i det heile ikkje omsyn til kva kuppet i Chile og Wintex-øvinga har lært oss. Slike feil vil vi aldri gjere, berre for å kunne stå fram med eit «anstendig» andlet i borgarskapet sine auge. For den som i dag ikkje vil fortelje folk at væpning av arbeidarklassen blir naudsynt, han overlet i praksis førebuingane til fienden og folket til borgarleg terror og vald.

HVOR FINNER DU RØD VALGALLIANSE?

Ønsker du å vite mer om Rød Valgallianse? Bli med i arbeidet? Vite hvor du får tak i Rød Valgallianse lokalt? Kontakt Rød Valgallianse, foreløpig adresse c/o AKP (m-l) boks 211, Sentrum, Oslo.

I Oslo/Akershus kan materiale hentes i Oktobers lokaler i Toftesgt. 68, tlf. 37 14 51.

Oppgi navn, adresse, poststed og nr., og vi skal hjelpe deg med informasjon og evt. sette deg i kontakt med Rød Valgallianse på stedet der du bor.

Foreløpig telefonnummer. Sentralt: (02) 42 62 69.

ABONNER PÅ KLASSEKAMPEN

Helår: kr. 75,00

Halvår: kr. 40,00

Kvartal: kr. 21,00

Kryss av den abonnementsstypen du ønsker.
KLASSEKAMPENS LYDAVIS kommer ut hver måned.
40 kroner for helårsabonnement.
20 kroner for halvårsabonnement.

Navn:

Adresse:

Postnr. og sted:

Klassekampens distribusjon, boks 2046, Grunerløkka, Oslo 5.

RIVALISERINGA
MELLOM SUPER-
MAKTENE USA
OG SOVJET VIL
FØRE TIL KRIG

• NOREG I SKOTFELTET •

RIVALAR OM VERDSHERREDØMME

Etter 2. verdenskrigen stod USA fram som ei imperialistmakt med dimensjonar verda aldri for hadde sett make til, ei supermakt. USA-imperialismen bygde etter kvart opp eit nykolonialt utsugingssystem i den 3. verda, og eit verdsomspennende nett av militærbasar.

I dag står USA-imperialismen sitt herredømme ikkje lenger urokka. Utplyndringa og undertrykkinga har møtt motstand, frigjeringsrørslene har vekse fram. På andre vis har USA og møtt vanskar, ikkje minst heime i sitt eige land med aukande politisk uro og økonomisk krise.

Samstundes har ei ny imperialistisk supermakt dukka opp ved USA si side. Etter at det sosial-

istiske Sovjet midt i 50-åra vart forvandla til eit borgarleg reaksjonært diktatur, har Sovjet stått fram som ein utplyndrar og undertrykkjar av rang, på line med USA.

I alle dei områda der USA til no har hatt herredømme, prøver Sovjet å kome inn. Særleg gjeld det Vest-Europa som er rikt på kapital og teknologi. Rivaliseringa mellom dei to imperialistiske supermaktene om verdsherredømme tyder ein stendig aukande fære for verdskrig.

For alt medan høvdingane for dei to supermaktene skråler høgt om »fred og avspenning» rustar dei seg militært som aldri før. Væpna til tennene står dei mot kvarandre over alt i verda, i det sørlege Asia, i Midt-Austen og dei indre Middelhavet, i Europa og i Nordkalottråda.

SUPERMAKTENE I VÅR DEL AV VERDA

Vårt land er eit av dei områda i verda som kan bli slagmark i ein konflikt mellom dei to supermaktene. Den auka rivaliseringa mellom dei på Nordkalotten kan dels sjåast i lys av oppmarsjen i Europa. Men den er og eit resultat av særskilte økonomiske og militære tilhøve på Nordkalotten, som gjer at områda i dag har større verde både for USA og Sovjet.

Dei store oljefunna i Nordsjøen, og forventningane om å finne enda meir lenger nord, har hatt mykje å seie. Ein svært stor del av investeringane i Nordsjøen ligg på amerikanske selskap. Ikkje minst på denne bakgrunnen må vi sjå planane om spesialforsvar av oljeplattformene i NATO-regi. Sovjetiske ekspertar har hevda at Sovjets kontinentalsokkel i Barentshavet og Karahavet inneheld oljeresursar som svarar til 50 prosent av dei samla kjente ressursane i verda.

SOVJET PRESSAR PÅ FRÅ NORD

Sovjetherskarane pressar no hardt på for å skaffe seg fritt og uhindra tilgjenge til ressursane i dei store havområda her i nord. Det er kjent korleis dei har gått saman med USA og andre imperialistmakter for å hindre fiskerigrenseutvidingar og 200 miles økonomiske soner. Dei har vore ein av dei argaste motstandarane av ei norsk 50-milsgrense.

Svalbard er ein »godbit»

Bresjnev & co har lyst på, og dei har gått hardt på den norske regjeringa for å få oppretta ein »felles administrasjon». Dei sett fram »tilbod» om å dele suvereniteten over øya, rakt imot avtalen frå 1920, som gav Noreg suvereniteten. I Barentshavet prøver dei å tvinge gjennom deling etter det såkalla »sektorprinsippet» som vil gje Sovjet 155 000 km² i tilhøve til »midtlineseprinsippet», (det allment gjeldande etter Genevekonvensjonen om kontinentalsokkelen av 1959).

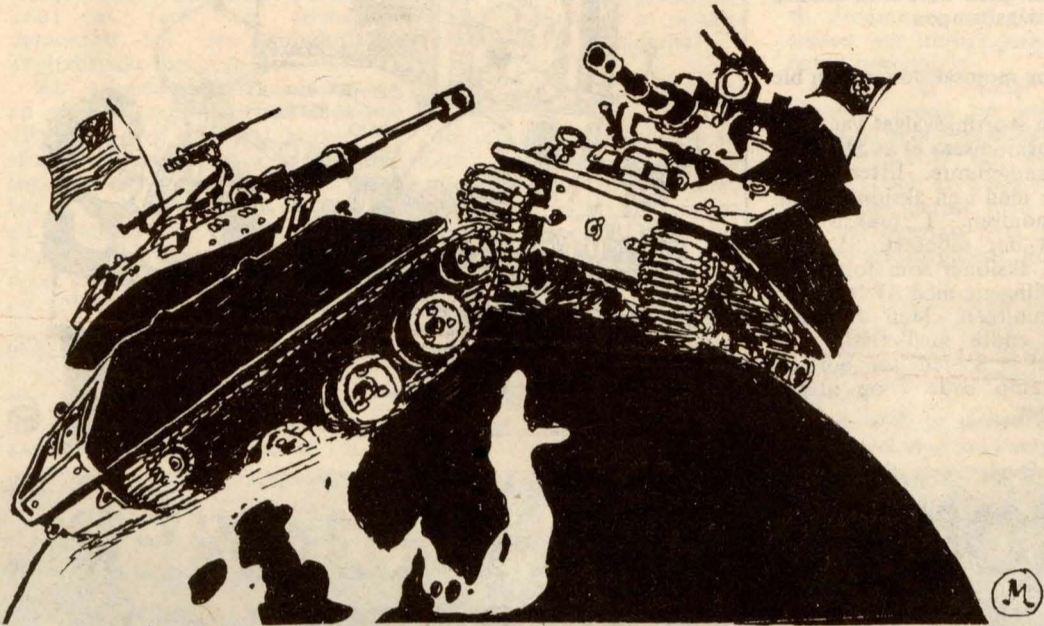
KAMPEN STÅR OM TERRITORIELL KONTROLL

Men det gjeld ikkje berre fisk og andre ressursar i havet og på havbotn. Til sjuande og sist står det om den territorielle kontrollen over desse militært sett viktige områda. NATO sine årvisse militærøvingar i Noreg og Nordkalottråda er vel kjente. Og vi veit at USA i dag pressar på for å byggje ut basen på Nordøya til å bli den største i Nord-Europa ved sidan av Keflavik-basen på Island for lettare å kunne kontrollere ferdslen i havområda utanfor Noreg.

På Kolahalvøya ligg den største flåtebasen i verda, bygd opp i det siste tiåret med dei mest moderne offensive våpen. Herifrå presser Sovjet på for å sikre seg økonomisk og militær kontroll over stendig større områda. Herifrå drivast omfattande militærøvingar. Nett denne våren går det føre seg ei verdsomspennende flåteøving, Osean-74, som er den største Sovjet nokonsinne har gjennomført. Eit ledd i denne øvinga er landgangøvingar like ved grensa mot Noreg.

I havområda mellom Noreg, Island og Grønland støyter dei to supermaktene saman. For USA, som i tida etter 2. verdenskrigen skaffa seg ein slags hevd på å kontrollere desse områda, gjev ikkje friviljug slipp på dei. I ein konflikt mellom supermaktene vil Noreg straks kunne bli krigsskodeplass.

Det er no naudsynt for progressive og revolusjonære å reise kampen mot dei to supermaktene også her i landet, mot framferda deira i Norden og Nordkalottråda. Vi vil nytte valkampen til å arbeide for å gjere folk merksame på at faren for konflikt mellom dei også i vår del av verda.

Fra Høyre til SV, fra Friheten til Aftenposten, er det i dag »tverrpolitisk» enighet om at Sovjet er et sosialistisk land. Sjøl om de tradisjonelle borgerlige partiene angriper mange sider av Sovjets politikk, gjør de det under dekke av kamp mot »sosialisme» og »kommunisme». Vi i Rød Valgallianse ser alle disse oppfatningene som falsknerier. For stadig flere fakta viser at det i verdens første sosialistiske stat har skjedd en politisk og økonomisk kontrarevolusjon, ei gjenoppbygging av kapitalismen.

Spørsmål: I Sovjet i dag er det meste av økonomien statlig, hvordan kan det da være kapitalisme?

Svar: Det avgjørende er hvilken klasse som har statsmakta. At Statoil opprettes i Norge og British Leyland nasjonaliseres i England rokker ikkje det minste ved finanskapitalens makt. Tvert om betyr det at herskerklassen enda mer aktivt tar i bruk staten for å verne sine interesser, kapitalismen er statsmonopol-kapitalisme.

I Sovjet er det vokst fram et rikt, privilegert byråkrattborgerskap. De kontrollerer statseieendommen som *sin* eiendom, de tilraner seg merverdien av arbeidernes slit, utbytter dem. Det er bare i *formen* at statsdriften fortsatt er hele folkets eiendom. En sovjetturist har sagt det slik: »Foretakene forvalter selvstendig den eiendom som står til deres disposisjon, enda denne eiendommen ikke bare er deres, men statens.»¹

Derfor eksisterer det i dag både monopolisering og konkurranse innafor statssektoren. Bedriftene selger varer til hverandre, og er erstatningspliktige ved forsinkelser, feil o.l. Bedriftene får heller ikkje lenger tildelt produksjonsmidler fra staten, de kjøper disse på kreditt fra det sentrale statsbyråkratiet. De kan også sjøl akkumulere kapital og i en viss grad selge produksjonsmidler.

Spørsmål: Er det ikke samfunnsmessige hensyn som styrer økonomien i Sovjet når det tross alt er de statlige 5-årsplanene som bestemmer utviklinga?

Svar: I sin tale på Sentralkomite-

FAKTA OM DET KAPITALISTISKE SOVJET

mote 27/9 -65 sa Kosygin at bedriftenes profitt skulle innføres som mål på deres produksjonseffektivitet. På den 23. kongressen i 1966 ble det slått fast: »Fra nå av vil arbeidet til bedrifter og fabrikk framfor alt bli bedømt etter omsetninga av produserte varer, med andre ord på basis av profitt og lønnsomhet.»²

Den statlige planlegginga er i pakt med dette dels blitt et uttrykk for det sentrale byråkrattborgerskapets økonomiske og politiske målsetninger, dels blitt prognoser ut fra bedriftenes private investeringsplaner.

Spørsmål: I kapitalistiske land må arbeiderne selge arbeidskrafta si som en vare på et marked, de risikerer oppsigelser og arbeidsløshet. Er dette tilfelle i dagens Sovjet?

Svar: Det er offisielt ingen arbeidsløshet i Sovjet. Byråkrattene har omdefinert problemet og kaller det en *flytende* arbeidsstyrke. Men enkelte opplysninger slipper gjennom. For eksempel rapporterer Y. U. Chernishenk i Novy Mir 1966 nr. 8, om 26 000 arbeidsløse i Pskov-distriktet.³ I de siste åra har myndighetene blitt nødt til å bygge opp arbeidsformidlingsbyråer over hele landet.

Bedriftene har også fått rett til å sparke arbeidere, f.eks. som et ledd i rasjonaliseringsframstøt. Blant annet er dette tatt inn i en arbeidslov som Det høyeste Sovjet vedtok i juli 1970. Arbeiderne ansettes og avsettes, de selger sin arbeidskraft som en vare akkurat som i kapitalistiske land.

Spørsmål: Sovjet undertrykker

utvilsomt Tsjekkoslovakias folk. Men kan en likevel snakke om imperialisme, f.eks. slik at Sovjet ekspanderer økonomisk til andre land, eksporterer kapital?

Svar: Lenin definerte imperialismen som kapitalismens høyeste stadium, der bl.a. kapital-eksporten får stor betydning. Overgangen til statsmonopol-kapitalisme har også ført til at sovjetiske statskonserner ekspanderer internasjonalt, både innafor bankvesen, shipping og industri. Sovjet har fellesforetak med private kapitalister i minst 12 land i Den tredje verden, og ønsker også å ekspandere i Vest-Europa. I Nigeria rapporterer avisa »Daily Time» om en stor bilfabrikk som er kontrollert av sovjetisk kapital, i samarbeid med nigerianske kapitalister. Der trues det nå med streik på grunn av et elendig lønnsnivå.⁴ Vi skal også huske på at Sovjet er ung som imperialistisk supermakt. Den internasjonale utplyndringa vil lovmessig måtte øke i omfang i åra som kommer. Det er i lys av dette vi må se den sovjetiske herskerklassens globale, militære opprustning og internasjonale politiske ambisjoner.

Noter:

1) V. Laptev: De sosialistiske foretaks rettigheter, Verden og Vi, nr. 5 1966.

2) P. Vladimirov: What the 23rd Congress of the CPSU discussed, Novosti Press Agency Publishing House.

3) Opplysn. gjengitt av Lundgren/Ek i »Sovjet i dag», Oktober, Stockholm.

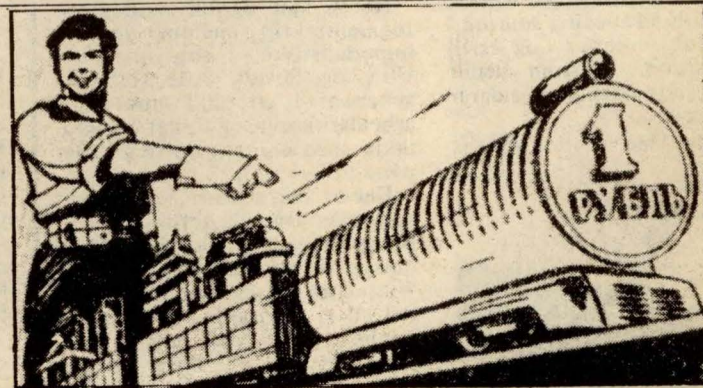
4) Hsinhua News Agency, 21. mars 1975.

LENIN OM IMPERIALISMEN

»Imperialismen er kapitalismen på det utviklingstrinn da monopolens og finanskapitalens herredømme er skapt, da kapital-eksporten har fått framtreddende betydning, da verdens oppdeling

mellom de internasjonale truster er begynt og oppdelingen av jordens territorium mellom de største kapitalistiske land er avsluttet.»

(Imperialismen, 1917)

BILDET: »1 rubel» står det på lokomotivet. Illustrasjon fra sovjetisk presse som propagerer teorien om at penger er drivkrafta i samfunnsutviklinga.

Redaktør og ansvarlig utgiver: Torbjørn Melbye.
Trykt i A/S Østendingens Trykkeri. Opplag: 100 000